

En smuk Sang.

Nel. Der boede en Kjøbmand paa Hamburger Bro.

En Vise for Eder jeg nu fremsføre vil,
Som vist er passeret, det kan I tro mig til:
I Strassburg der boede en Adelsmand saa rig,
Paa Guds og paa Penge var Ingen ham lig.

Han havde sig en Datter hun var ærlig, hun var skøn,
Hun elsked, over Alle en Sømand ubi Løn;
Men det var skjult for dennem, hvad de mindst tænke paa,
At det dem saa uheldigt i Verden skulde gaa.

En Reise til Ostindien den Sømand skulde gaa.
Hun sørgede saa saare alt for sin søde Ven;
Hun ønskede ham til Lykke, ja tusindgang Farvel,
Hun sørgede saa saare alt for sin søde Sjæl.

Nogen Tid derefter, da Tiden den løb hen,
Saa kom der en Veiler til Strassburg igjen;
Han beilede og bad hendes Fader derom,
At han vilde give ham sin Datter saa from.

Det var slet ingen Ting for ham at saa Faderens Ja,
Thi baade var han skøn og formuende han var;
Maria hun græd og hun vægede sig:
Min Gud og min Herre nu hjælpe du mig!

Imedens Maria nu i det sørgeligste gif!
Omsider et Brev fra sin Kjæreste hun fik,
En liden Dreug det bragte, men han dog ikke gif
Ubelønnet fra hende, en Daler han fik.

V. box 16 : 471

O elskelig Maria, som udi Brevet stod,
Du holder op at sørge, du adelige Blod!
Nu ligge vi for Anker paa vestre Bergens Havn,
Om nogle Dage ønsker jeg at hvile i din Favn.

Det letted hendes Hjerte, det letted hendes Bryst,
Saa gif hun i sit Kammer med Glæde og Yst;
Saa fri for al Sorrig hun udi Kamret gaar.
Men Brevet det glemte hun, det laa paa hendes Bord.

Et Grinde i Haven Maria hun gif,
Omstider hun Brevet i Tankerne fik;
Min Gud og min Herre, nu frygter jeg for,
At min Fader han skal i mit Kammer indgaa.

Imedens Maria stod og tænkte saa paa Stand,
Da kom hendes Fader med Brevet udi Haand;
Han talede til hende som hun en Skjæge var;
Tænk aldrig paa den Sømand, om han var nok saa rar.

At jo, min kjære Fader! tillad mig ham at saa,
Slet aldrig bedre Gave du din Datter give kan;
Tillad mig ham at eie, tillad mig ham at saa,
Det lønner Gud i Himmelen, lad mig den Glæde naa.

Nei om han den eneste Sømand end var,
Saa skal du ham aldrig til din Egtemand saa;
For vil jeg hannem dræbe, dig vil jeg give bort,
Hos mig har En begjæret dig, han har mit Ja alt faa't.

Du kan mig give bort til Saamange som du vil,
Slet aldrig saa giver jeg min Villie dertil;
Endskjænt den Sømand eier ei meget Sølv og Guld,
Saa eier han et Hjerte, jeg ved det er mig huld.

Nogle Dage derefter det Skib kom til Land,
Hendes Fader han ilede til Skibet paa Stand;
Han kaldte den Sømand i Curum til sig,
Men han tænkte mindst at det gjaldt om hans Liv.

O Gjel! o Gjel! o er du da den,
Der har forført min Datter, du er jo hendes Ven;
Jeg skal det paa dig hevne, tro mig dertil forsand,
Men hvis du ei vil nævne det rømme dette Land,

O ja, min kjære Fader, jeg hende elsket har,
Men at forføre hende min Tanke aldrig var;
Hvad vi tilfammen talede slet Ingen viste det,
Dog helst i slikt Tilfælde: o Fader tilgiv det!

Den grummeste blandt Fædre han Tænderne skar,
Saa tog han op en Kniv, som han udi Bæltet bar,
Og stødte den i Brystet paa Sømanden god.
Gif bort og lod ham ligge og svømme i sit Bled.

Han ilte til sin Datter og til sin Arue hen:
Kom vil du med mig følge, jeg viser dig din Ven;
Nu kan du holde Bryllup med Kjæresten din,
Du kan saa Blod i Bægeret istedetfor Vin.

Maria hun ilede til Skibet paa Strand,
Hendes Fader fulgte efter, han var saa sjæleglad;
Hun saa sin Ven der bløde, hun saa hvor Kniven sad,
Saa uformærkt hun tog den og lagde den i sin Varm.

At! her min grumme Fader den sidste Bøn af mig!
D gjør mig dog den Gæde, læg mig ved den Sømands Sid',
D læg mig i hans Kiste, og sæt mig i hans Grav,
Saa glemmes al min Døide, saa dør jeg sjæleglad.

Da hun dette havde talet og dette havde sagt,
Saa tog hun op den Kniv, som var udi Varmen lagt;
Hun stødte den i Brystet, saldt død ved Sømands Sid',
Saa Ingen det mærkede førend hun laa Lig.

Det var den Sømands Brøder, da han det vide fik.
Et Stevne han førte for Keiserens Ret.
Da hjalp hans Guds ham ikke, han maatte dø for Sværd;
For saadant Mord som dette, var ikke bedre værd.

Til St. Marice Kirke de begge bæres hen,
Forgylbt var deres Kiste, som Keiseren gav dem;
Udi hverandres Arme blev lagt i Silken rød,
Saa Ingen kunde sige, at disse to var død.

Ved Siden af dem blev sat en Kiste, som var sort
Da Faderen om nogle Dage efter bæres bort,
Med Morderkniv i Haanden, til Skue for Enhver,
Dog helst i slegt Tilfælde, Exempel for Enhver.

O hører I Forældre, som Gud har givet Børn,
I maa slet ikke nægte dem at elske hvem de vil;
Thi en oprigtig Kjærlighed kan aldrig slukkes ud,
Den kan vel her forandres, men hist den naaes hos Gud.

